

אחות הזאבים

ליטא

נפטרה אישה של איכר, השאירה לו
יתומים, שני בנים ובת. האיש התאבל
והתאבל, אך לבית דרושה הייתה בעלת
הבית, והוא התחתן שוב.

הילדים יצאו לחצר כדי לשחק.

"אתה תהיה סוס" אומר הבכור לצעיר "ואני
עגלון. אתה תקרא 'יה-יה-יה' ואני אזרז
אתך 'הו-הו-הו'."

"לא, ילדים" אומרת להם האם החורגת

"מוטב שתשחקו בזאבים אפורים. תרדו על

ארבע וקראו 'או-או-או'."

הילדים הקשיבו לה, נעמדו על ארבע

והתחילו לצעוק כמו זאבים. ואבא, שראה

איך הילדים משחקים, שמח. אומר לאישה:

"ראי, איך הילדים נהנים!"

והאישה רק מחאה כף ואמרה:

"הבה הם יהפכו לזאבים, הבה ילכו

ביערות חשוכים, בחולות חמים, בעמקים

והרים."

לא הספיקה לגמור משפט ושני הבנים

הפכו לזאבים ורצו ליער.

האחות יצאה למרפסת, בוכה, סופקת

כפיים, קוראת לאחים האהובים שלה
לחזור. רק אז הבין האיש איזו אישה הוא
לקח אליו הביתה, לא אישה נאמנה, אלא
מכשפה רעה.
והוא אומר לבתו:
"תשתדלי לרצות את אמא חורגת,
מאריטה. תעשי כל עבודה שהיא תגיד לך.
אולי היא תרחם עלינו ותחזיר לבנים שלי
את צורת בני אדם."
הנערה הייתה קמה לפני כולם, נשכבה
לישון אחרונה, עבודה בערה בידיה. היא
טווה דק יותר מכולם, ארגה מהר יותר
מכולם, ואם עשתה עבודות יד כלשהן, כל
הכפר בא לראות ולהתפלא מהביצוע שלה.
אבל לאם החורגת שום דבר לא הספיק.
"את כבר בחורה גדולה" אמרה לַבַּת

החֹרְגָת "די לך לחיות על הלחם שאבא
שלך מרוויח. הגיע זמן שתכניני לך נדוניה!"
מאריטה שמעה בקול האם החורגת, היא
ארגה לה בד פשתן יפה, תפרה חולצות,
מצעים, מגבות, הכל כפי שנהוג, והתחילה
לרקום עליהם. והיא רקמה כל כך יפה
שקשה היה להפסיק להסתכל על העבודה
שלה. הכל שם רקמה - איך היא והאחים
חיו טוב עם אבא ועם אמא המולידה שלה,
איך אמא שלהם מתה, איך אבא הביא
הביתה אם חורגת, מכשפה, איך האחים
יצאו לחצר לשחק ואיך האם החורגת
הפכה אותם לזאבים, ואיך היא בעצמה
בכתה וקראה שיחזרו אליה.
האם החורגת ראתה הכל, אך לא אמרה
דבר, ורק עוד יותר גרוע התייחסה

למאריטה. וכשפעם בעלה נסע להביא
גרעינים לטחנה, חטפה את כל הבדים
שמאריטה הכינה וזרקה החוצה.
"לכי את בעצמך אחרי הנדוניה שלך!"
קראה.
זרקה את מאריטה לרחוב ונעלה את הבית
אחריה.
מאריטה קשרה כל הבדים בחבילה והלכה
בדרך, בוכה בקול. היא פנתה ליער. הלכה
ביער שלושה ימים עד שראתה - משהו
נוצץ מרחוק, כאילו מדורה דולקת. והיה זה
הבית של השמש, שהתכוננה לשכב לישון
אחרי שעברה דרך ארוכה במשך היום.
מאריטה דפקה בחלון. השמש הכניסה
אותה לביתה ושאלה בחיבה:
"מדוע את בוכה, יפתי?"

סיפרה לה מאריטה איך האם החורגת,
המכשפה, הפכה את אחיה לזאבים,
ומבקשת בבכי:
"שמש, שמש יקרה, אולי ראית את האחים
שלי?" שאלה.
"תישארי אצלי עד הערב" אמרה השמש
"בערב יבואו הקרניים שלי, שבמשך כל
היום מתרוצצות בעולם. אני אחקור אותן,
אשאל האם ראו את האחים שלך."
מאריטה נשארה אצל השמש, אפתה לה
ובישלה כל מיני אוכל, מלאה את השולחן
בדברים טעימים.
החשיך בחוץ, קרני השמש התחילו לחזור
הביתה. התיישבו עם האורחת לשולחן
וכשכולם כבר שבעו, שואלת אותן השמש:
"אולי פגשתן את אחיה של מאריטה,

היא המשיכה ללכת ביער וראתה - לפנייה
משהו מכסיף ונוצץ. היה זה הבית של
הירח, שם הוא נהג לנוח בשעות הבוקר.
מאריטה דפקה בחלון, עמדה שם ובכתה
מרות. היא התגעגעה לאחים שלה ורצתה
מהר ככל האפשר למצוא אותם.
הירח הכניס אותה הביתה ושואל:
"מדוע את בוכה, יפתי?"
הנערה סיפרה לו על האחים שלה, ואיך
האם החורגת הפכה אותם לזאבים.
"ירח, ירח יקר, אולי ראית את האחים
שלי?" שאלה.
"תלוני אצלי" אומר הירח "ובבוקר אאסוף
את כל הקרניים שלי שכל הלילה רצות
בעולם, ואשאל אותן האם ראו את האחים
שלך."

שהמכשפה הרעה הפכה לזאבים?"
"לא" עונות הקרניים "אנחנו רצות בעולם
רק בשעות היום, והזאבים יוצאים בלילות.
צריך לשאול את הירח, אולי הוא יודע דבר
מה על האחים שלך, נערה."
מאריטה שאלה על הדרך אל הירח,
נפרדה מהשמש ומהקרניים שלה, אך
כשהסתכלה אחורה מהסף ראתה שהבית
של השמש לא טואטא אחרי הארוחה.
היא לקחה מטאטא, אספה את כל האשפה
ורצתה כבר לזרוק אותה לתנור.
"חכי, יפתי" אמרה לה השמש "אל תזרקי
את האשפה אלא קשרי אותה בחתיכת בד
וקחי אתך, היא עוד יכולה לעזור לך."
מאריטה שמעה בעצה, קשרה את האשפה
ולקחה אותה אתה לדרך.

מאריטה הבעירה תנור, אפתה והכינה
אוכל טעים, העמידה הכל על השולחן
ובעצמה שכבה לישון. אלא להירדם לא
יכולה, כי כל הזמן המתינה לקרניים של
הירח. וכדי להתגבר על הגעגועים החליטה
לכבס את כל הלבנים של הירח. הלבנים
שכיבסה נעשו לבנים כמו חלב. היא פרסה
חבל ותלתה את הלבנים. בינתיים התבהרו
החלונות בבית, הקרניים התחילו לחזור.
התיישבו הקרניים לשולחן יחד עם
האורחת, אכלו.
"אולי ראיתם את אחיה של מאריטה,
שהמכשפה הרעה הפכה לזאבים?" שועל
הירח את הקרניים שלו.
"ראינו" ענו הקרניים "הם הכינו לעצמם
מאורה על הר הזכוכית. אבל על ההר הזה

בן אדם רגיל לא יוכל לעלות. ההר הוא חלק והמדרון תלול מאוד."

אבל מאריטה רצתה רק לשמוע מהקרניים איך להגיע להר הזכוכית. היא נפרדה מהן, יצאה החוצה וראתה - הלבנים שכיבסה התייבשו כבר. היא הורידה אותם מהחבל, אחר כך ניתקה את החבל מהעמודים, גלגלה אותו ורצתה לתלות אותו על ו במטבח.

"חכי, נערת" אמר לה הירח "אל תתלי את החבל, מוטב שתיקחי אותו אתך. אולי הוא עוד יועיל לך."

מאריטה שמעה בקולו, לקחה את החבל ויצאה לדרך. היא הלכה ביערות חשוכים, בחולות חמים, בעמקים ובהרים, ושכחה כבר כמה ימים ולילות הלכה, כמה זמן

הייתה בדרך. עייפה וטרודה מאוד הייתה
כבר כשהגיעה לרגלי הר הזכוכית.
היא ניסתה לטפס על ההר אך הוא היה
תלול וחלק, בשום אופן לא ניתן היה לעלות
עליו. כולו קרח, בלי כל עשב לאחוז בו, ורק
בפסגתו עמד אורן אחד בודד.
"מה עלי לעשות?" חשבה מאריטה. ובאותו
רגע יצאה השמש מאחורי ענן והביטה לה
ישר בפנים.
ומאריטה נזכרה באשפה שהשמש אמרה
לה לאסוף ולקחת. היא התחילה לפזר את
האשפה לפניה. הרגליים כבר לא התחלקו
על המדרון וכך היא יכלה להגיע עד מחצית
גובה ההר. ובינתיים ירד כבר הלילה, הכל
החשיך סביב, ומאריטה עברה רק מחצית
הדרך.

ההר בהמשך עוד יותר תלול, עוד יותר
חלק, והיא כבר פיזרה את כל האשפה
שהביאה אתה.
"מה לעשות הלאה?" חשבה המסכנה.
ובאותו הרגע יצא הירח מאחורי ענן והאיר
לה ישר בפנים. וזה הזכיר לה את החבל,
שהירח אמר לה לקחת לדרך.
היא עשתה לולאה בקצה החבל, לקחה
תנופה ובכל הכוח שהיה לה זרקה את
הלולאה על האורן שבפסגת ההר. החבל
נתפס באורן ובעזרתו היא יכלה להגיע עד
לפסגת ההר. שם ראתה פתח מערה
שחור.
מאריטה נכנסה למערה ומצאה שם סולם
שהוביל למטה. היא ירדה בסולם, ספרה
כאלף שלבים ועוד לא סיימה לרדת.

וכשירדה לסוף הסולם ורואה - מאורה
מוזר, לא מקום מחיה של בני אדם, לא
מרבץ חיות.

במרכז המאורה שולחן יפה, בצדדים שני
דרגשי שינה, אבל בלי מצעים, אלא
מרופדים באזוב, וסביב מונחות עצמות
מלוקקות. מאריטה הבינה שזה המאורה
של האחים שלה.

"ומה יהיה אם האחים לא יכירו אותי?"
חושבת המסכנה " יטרפו אותי? מוטב
שאתלה כאן, על הקירות, את המצעים
הרקומים. אם יכירו אותם, סימן שהם עדיין
בני אדם, ואם לאו, סימן שכבר הפכו לגמרי
לחיות בר."

והיא תלתה את המצעים שלה על הקירות,
הסתתרה בתנור וחכתה.

לקראת בוקר הגיעו הזאבים למאורה
שהם, ראו את המצעים ואומרים זה לזה:
"הבט-נא אחי, הרי כאן רקום איך אנחנו
עם אבא ואמא ועם האחות בבית שלנו."
"וכאן האם החורגת הרע שאבא הביא."
"וכאן היא הופכת אותנו לזאבים."
"וכאן אחותנו מאריטה בוכה על המרפסת,
סופקת כפיים.. אחות מאריטה, איפה
את?"
"אני כאן!" קראה מאריטה ויצאה מהתנור.
גדולה הייתה השמחה של המפגש!
והאחים סיפרו למאריטה שהכישוף של אם
החורגת הוא חזק, וקשה יהיה להחזיר
להם צורת אנוש. מי שרוצה לעשות זאת
חייב לאסוף הרבה סרפד, לטוות ממנו
חוטים, לארוג מהחוטים האלה בד, לתפור

מעילים מהבד ולהלביש עליהם את
המעילים. רק אז הם יקבלו שוב צורת בני
האדם. ועד שהם לא יהפכו שוב לבני
האדם, מי שמכין את המעילים חייב
לשתוק לגמרי, לא להוציא אף הגה, לא
לומר "כן" או "לא". גם לאסוף את הסרפד,
לטוות, לארוג ולתפור צריך לעשות תוך
שתיקה מוחלטת.
"אבל מי ייקח על עצמו ייסורים כאלה כדי
להציל אותנו!" אמר האח הצעיר והתחיל
לבכות.
"אני מוכנה לקחת על עצמי גם ייסורים
גדולים יותר כדי להציל את האחים שלי"
ענתה מאריטה "היום עוד נמשיך לדבר
ומחר אתחיל לשתוק."
למחרת מאריטה אספה סרפד, והתחילה

לטוות חוטים. ידיה וזרועותיה הלבנות
התמלאו בבועות, אך היא שותקת, לא
מוציאה הגה מפיה.
אחר כך מאריטה ארגה בד מחוטי הסרפד
והתחילה לתפור מהבד הזה מעילים. טווה,
ארגה ותפרה ושתקה כל הזמן.
ובאותו הזמן, בסביבת הר הזכוכית צד צייד
צעיר. הוא הסתכל על ההר וראה שבפסגת
ההר מתרומם עשן, סימן שמישהו חי שם.
הצייד החליט לעלות על ההר ולראות מי
התיישב עליו. הוא קשר את סוסו לרגלי
ההר וראה שמשם מוביל שביל שעליו
מפוזרת אשפה, כדי שהרגליים לא
התחלקו, ושמאמצע המדרון חבל מוביל
לפסגה, קשור לאורן בודד.
לא לקח לו זמן רב והוא עלה להר עד

הפסגה, מצא את פתח המערה ובסולם ירד אל המאורה של הזאבים. אלא שעכשיו הוא כבר לא נראה כמו מרבץ חיות, כי מאריטה ניקתה וקישטה אותה.

הצייד ניכנס לאולם והופתע - יושבת שם בחורה, יפה כפי שעוד מעולם לא ראה, ותופרת משהו.

"מי את, יפהפייה?" שאל הצייד, והנערה שותקת.

"האם את לא יכולה לדבר אתי, או לא רוצה?" שואל הצייד, והנערה לא עונה לו.

"אמא שלי חיפשה בכל מקום אישה בשבילי, אך כשהיא תראה אתך, תפסיק כבר לחפש אחרות." והוא מתקרב אל מאריטה. "אולי תבואי אתי אל אמא שלי? אנא, עני 'כן'. אם תגידי 'לא' ואלך לי בצער

רב, אעזוב אתך לנפשך" אומר הצייד.
והנערה לא עונה, לא 'לא' ולא 'כן'.
"אז שיהיה כך!" קרא הצייד. הוא תפס את
מאריטה ביד והוציא אותה מהמערה לאור
היום. עם האוצר היקר שלו הוא ירד מהר
הזכוכית, העלה את הנערה על הסוס ולקח
אותה אתו. ולא שם לב כי מהדרך קפצו
אחריו שני זאבים אפורים והסתכלו לאן
לקח את אחותם.
מאוד הצטער הצייד הצעיר שהנערה לא
מדברת אליו, אך לא היה צריך להצטער
זמן רב. מאריטה גמרה לתפור את המעיל
השני, ויום אחד הצייד ראה שהיא יוצאת
למרפסת ולאותה המרפסת באים שני
זאבים אפורים. הוא לא הספיק עוד לאחוז
ברובה כשהיפהפייה שלו הלבישה את

המעילים על הזאבים, ואלה הפכו תוך רגע
לשני בחורים בוגרים.
רק אז יכלה הנערה לדבר, וסיפרה לצייד
כל. על האם החורגת, המכשפה הרעה, על
הכישוף שלה, ועל הקללה שהטילה על
אחיה של מאריטה. וכמובן שהיא מוכנה
להיות אשתו.
מעכשיו כבר יכלה מאריטה להתכונן
לקראת החתונה. בשמחה עזרה לחמותה
לעתיד בהכנת החתונה והזמינה כמובן את
אבא שלה לטקס.
החתונה של מאריטה עם הצייד הייתה
מפוארת, מאה אווזים נשחטו, מאה עוגות
נאפו, מאה אורחים הוזמנו וכולם באו
ושמחו.